

Jesu Kristi åpenbaring – nummer fem

Jesaja førti: Trøst, ja trøst

Jeff Pippenger

2023-10-25

I de første sytten versene av Jesaja førti blir de hundre og førtifire tusen profetisk plassert ved enden av tre og en halv dag, hvor de hadde ligget døde i gatene, mens verden frydet seg. Alle profetene stemmer overens med hverandre, og de profetiske hendelsene de fremstiller, er alltid i samsvar med de andre profetene, for Gud er ikke forvirringens opphav.

Og profetenes ånder er profetene underlagt. For Gud er ikke uordens Gud, men fredens Gud, slik som i alle de helliges menigheter. 1 Korinterbrev 14:32, 33.

Trøsteren, som Jesus lovet å sende i sitt fravær, ble innlagt i de aller første ordene i det aller første verset i de tjueseks kapitlene som utgjør Jesajas siste profetiske beretning. «Trøst, trøst mitt folk, sier deres Gud.» Regelen om første omtale understreker at de følgende tjueseks kapitlene skal forstås med henblikk på den fullkomne og endelige oppfyllelsen av Trøsterens komme.

Og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen Talsmann, for at han skal være hos dere til evig tid. ... Men Talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting og minne dere om alle ting som jeg har sagt dere. Johannes 14:16, 26.

Midnattsropet i Millerittbevegelsens historie blir gjentatt i de hundre og førtifire tusens historie.

«Det finnes en verden som ligger i ondskap, i bedrag og villfarelse, i selve dødens skygge, — sovende, sovende. Hvem kjenner sjelesmerte for å vekke dem? Hvilken røst kan nå dem? Mine tanker ble ført til fremtiden, når signalet vil bli gitt. ‘Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham.’ Men noen vil ha ventet med å skaffe oljen til å fylle sine lamper, og for sent vil de oppdage at karakteren, som oljen er et bilde på, ikke kan overføres.» Review and Herald, 11. februar 1896.

Spørsmålet stilles: «hvilken røst kan» «vekke» dem som «sover»? Den «røsten» som vekker dem i Jesaja kapittel førti, er den «røsten» som «roper» i «ørkenen».

Tal trøstende til Jerusalem, og rop til henne at hennes strid er fullført, at hennes misgjerning er tilgitt; for av Herrens hånd har hun fått dobbelt for alle sine synder. «Røsten» av ham som «roper» i ørkenen.... Jesaja 40:2, 3.

Budskapet om midnattsropet er også budskapet om den sene regn.

«Dere legger Herrens komme altfor langt frem i tiden. Jeg så at senregnet kom like [plutselig som] midnattsskriket, og med ti ganger større kraft.» Spalding and Magan, 5.

Eitt av dei mange symbola som finst i Guds Ord, og som representerer budskapet om seinregnet, er symbolet som blir kjent ved ei fordobling av ord eller uttrykk. Ei fordobling av ord eller uttrykk er eit symbol på Midnattsropet, eller budskapet om seinregnet i dei siste dagar. Symbolikken i den

doble «trøyst, trøyst» plasserer opninga av Jesaja kapittel førti i drøyingstida, når budskapet som er framstilt som Midnattsropet i likninga om dei ti jomfruene, skal bli gjenkjend og deretter forkynt. På den tid sender Kristus Trøystaren for å vekke dei sovande jomfruene, som profetisk blir framstilte som sovande, og i somme profetiske avsnitt som sovande dødens søvn. Det første verset i Jesaja førti er profetisk plassert tre og ein halv symbolske dagar «etter» skuffinga den 18. juli 2020, for det er då Trøystaren blir send for å vekke dei som søv. Tre og ein halv dag er eit symbol på ei øydemark, og der er det «røysta» tek til å «rope».

Åpenbaringen elleve, Esekiel trettisju, Matteus tjuefem, millerittenes historie (sammen med de samme kjennemerker i millerittisk historie som forekommer i enhver reformbevegelse), forenes for å identifisere en «bestemt prosess» for å vekke de sovende jomfruer. Prosessen begynner med at jomfruene sovner ved skuffelsen. Perioden med drøyingstiden, som begynte ved skuffelsen, blir til sist erkjent som drøyingstiden. Den siste delen av drøyingstiden er utviklingen av budskapet om Midnattsskriket. Når budskapet er stadfestet, blir det deretter forkynt inntil det når sitt klimaks, dommen.

Budbringeren som i Jesaja fremstilles som «røsten», spurte hva det budskapet var som skulle forkynnes. Han ble fortalt i symbolsk språk å fremlegge Islams budskap. Islams profetiske budskap kan ikke skilles fra den snart kommende søndagsloven, for Islam er en basunmakt, og de sju basunene i Åpenbaringen representerer Guds dom over maktene som innfører søndagslover. Disse maktene var det hedenske Roma i 321, et symbol på dragen; det pavelige Roma i 538, et symbol på dyret; og den snart kommende søndagsloven i De forente stater, et symbol på den falske profet.

I forbindelse med identifikasjonen av hva det budskapet var som «røsten» som hadde ropt i ødemarken, skulle forkynne, stod løftet om at Guds ord aldri slår feil. «Løftet og forsikringen» om at Guds ord aldri slår feil, er plassert i den samme profetiske sammenheng som i Habakkuk kapittel to, vers tre, kommer til uttrykk slik: «for synet gjelder ennå den fastsatte tid, det haster mot enden, og det lyver ikke; om det drøyer, så vent på det, for det skal sannelig komme, det skal ikke utebli.» Islams budskap vil aldri slå feil; det skal sannelig komme. Det siste verset i Jesaja kapittel førti henvender seg til dem som venter på synet i Habakkuk.

Men de som venter på Herren, skal få ny kraft; de skal løfte seg med vinger som ørner; de skal løpe og ikke bli trette; og de skal gå og ikke bli matte. Jesaja 40:31.

Den «skjulte historien» om de sju tordener, som nå blir avforseglet, identifiserer tre veimerker som begynner og ender med en skuffelse. I denne symbolske historien er det tre veimerker, atskilt av to tidsperioder. En skuffelse innleder ventetiden. Ventetiden fører til det korrigerte budskapet og forutsigelsen om midnattsropet. Budskapet om midnattsropet innleder en periode med forkynnelse av budskapet om midnattsropet, som fører til en annen skuffelse, som er framstilt som dom. Disse tre trinnene, atskilt av to tidsperioder, representerer Alfa og Omega, slik det er skapt i det hebraiske ordet «sannhet».

I Esekiel trettisju representerer Esekiel også «røsten» i Jesaja førti. Røsten i Jesaja førti spør: «Hva skal jeg rope?» «Røsten» i Esekiel trettisju, vers sju, profeterte deretter «slik» han «var befalt».

Da profeterte jeg slik jeg var blitt befalt. Og mens jeg profeterte, lød det en lyd, og se, det ble en rystelse, og benene føyde seg sammen, hvert ben til sitt ben. Og da jeg så til, se, sener og kjøtt kom over dem, og huden dekket dem ovenfra; men det var ingen ånd i dem. Esekiel 37:7, 8.

Esekiels første profeti førte knoklene og kjøttet sammen, men de var ennå ikke levende. «Så» profeterte Esekiel «slik han» var «befalt» for annen gang. Den andre profetien førte kroppene til live. De to profetiene er forbilledliggjort ved Adams skapelse.

Og Gud Herren formet mennesket av jordens støv og blåste livets ånde inn i dets nesebor; og mennesket ble en levende sjel. 1. Mosebok 2:7.

Den totrinnprosessen der de døde, tørre ben blir brakt til liv, omtales først i skapelsen av Adam, og understreker dermed at Guds profetiske Ord også er Hans skapende kraft. Gud «formet» først Adam, og Esekiels første profeti førte benene og kroppene sammen; deretter «blåste [Han] livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel.»

Esekiels andre profeti var rettet «til vinden», ikke til benene, for han fikk befaling om å «tale til vinden»: «Kom fra de fire vinder, du åndepust, og blås på disse drepte, så de kan bli levende.» Esekiels andre profeti, som bringer de døde legemene til live som en mektig hær, var ikke rettet mot de døde legemene, men mot vinden. Det var en befaling til vinden om å blåse på legemene. Første gang ordet «åndedrett» nevnes i Guds Ord, er ved skapelsen av Adam, og der blir det definert som livets åndedrett, og det som bringer liv inn i de døde legemene, kommer fra de fire vinder.

«Engler holder de fire vinder tilbake, fremstilt som en vred hest som søker å bryte løs og fare over hele jordens overflate, med ødeleggelse og død i sitt spor.

«Skal vi sove like på terskelen til den evige verden? Skal vi være sløve og kalde og døde? Å, måtte vi i våre menigheter ha Guds Ånd og ånde innblåst i Hans folk, så de kunne stå på sine føtter og leve.» Manuscript Releases, bind 20, 217.

De to spørsmålene her er: skal vi sove, og skal vi være døde? ...to uttrykk for den samme profetiske tilstand. Budskapet om de fire vinder som holdes tilbake av engler, er budskapet som får Guds ånde til å fare inn i de døde og får dem til å reise seg opp og leve. Budskapet om de fire vinder er budskapet om Islams vrede hest. Budskapet om de fire vinder i Åpenbaringen er beseglingsbudskapet. Beseglingsbudskapet i Åpenbaringen, kapittel syv, vers én til tre, er budskapet som fastslår at de fire vinder holdes tilbake inntil Guds tjenere er beseglet.

Og etter dette så jeg fire engler stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinder tilbake, for at vinden ikke skulle blåse over jorden, heller ikke over havet eller over noe tre. Og jeg så en annen engel stige opp fra øst, med den levende Guds segl. Og han ropte med høy røst til de fire englene som det var gitt å skade jorden og havet, og sa: Skad ikke jorden, heller ikke havet eller trærne, før vi har satt segl på vår Guds tjenere i deres panner. Åpenbaringen 7:1–3.

Esekiels andre profeti var rettet til vinden, og livet som vinden overbrakte til legemene, kom fra budskapet om de fire vindene. I vers åtte til ti, i Esekiel trettisju, er ordene som forekommer enten

som «vind» eller «åndepust», det samme hebraiske ordet hver gang de brukes. Gud innblåste Adam livets ånde, og i Esekiel er livets ånde budskapet om beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som kommer fra de fire vindene. Dette budskapet formidler Guds skapende kraft til legemene som ved det første budskapet er blitt ført sammen i dødens dal. Budskapet om de fire vindene er budskapet om islam, som bringer dom over De forente stater for søndagslovens skyld. Det er budskapet om midnattsropet.

Den skjulte historien om de sju tordener begynner med en skuffelse, som innleder ventetiden. I Åpenbaringen elleve, da de to profetene ble drept den 18. juli 2020, begynte ventetiden. Esekiel var blant de døde da Herren spurte Esekiel om de to vitnene som ligger døde på gaten, kunne leve.

Herrens hånd kom over meg og førte meg ut i Herrens Ånd og satte meg ned midt i dalen, som var full av ben. Og han lot meg gå omkring dem rundt omkring; og se, det var svært mange i den åpne dalen; og se, de var meget tørre. Og han sa til meg: Menneskesønn, kan disse ben leve? Og jeg svarte: Å, Herre Gud, du vet det. Esekiel 37:1–3.

I vers sju, når Esekiel fremfører den første av de to profetiene, var budskapet ganske enkelt: «Dere tørre ben, hør Herrens ord.» Johannes skriver i Åpenbaringen: «salige er de som hører ordene i denne boks profeti.» Esekiel fremstiller de døde, tørre ben som de salige, som hører Esekisls befaling om å høre Herrens Ord, og Hans Ord er sannhet. I kapittel to av Esekiel beskrives erfaringen til dem som hører Guds ord.

Og han sa til meg: Menneskesønn, stå opp på dine føtter, så vil jeg tale til deg. Og Ånden kom inn i meg da han talte til meg, og reiste meg opp på mine føtter, så jeg hørte ham som talte til meg. Esekiel 2:1, 2.

I Åpenbaringen elleve, når de døde legemene hører Herrens Ord, farer Trøsteren inn i dem, og de reiser seg på sine føtter. Det er Trøsteren som setter dem på deres føtter.

Og etter tre og en halv dag kom livets Ånd fra Gud inn i dem, og de stod opp på sine føtter; og stor frykt falt på dem som så dem. Åpenbaringen 11:11.

De dodes oppreisning er trinn nummer én i en totrinnsprosess som løfter dem opp av deres graver for å bli banneret som reises ved dommen over søndagsloven. Når de står fram i kapittel elleve, kommer «stor frykt» over dem som ser dem.

Og han skal flykte til sin festning av frykt, og hans fyrster skal bli redde for banneret, sier Herren, han som har sin ild i Sion og sin ovn i Jerusalem. Jesaja 31:9.

Midnattsropets budskap i millerittbevegelsens historie var den andre delen av den andre engelens budskap. Den andre engelens budskap frembrakte en adskillelse av millerittene fra kirkene, som da ble identifisert som Babylons døtre, og de trofaste ble kalt ut for å komme og stå sammen med millerittene. Et «legeme» av troende ble dannet ved dette budskapet, og deretter var det andre trinnet budskapet om Midnattsropet, som forente seg med og tilføyde kraft til det andre budskapet. Millerittene ble da en mektig hær som førte budskapet som en flodbølge over landet. Denne totrinnsprosessen er de to røstene i Åpenbaringen atten, og den er den identiske prosessen som oppstandelsen av de døde, tørre ben i Esekiel, de som ble drept i gaten i Åpenbaringen elleve.

«Engler ble sendt for å bistå den mektige engelen fra himmelen, og jeg hørte røster som syntes å lyde overalt: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager; for hennes synder er nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Dette budskap syntes å være et tillegg til det tredje budskap og sluttet seg til det, slik midnattropet sluttet seg til den annen engels budskap i 1844.»
Spiritual Gifts, bind 1, 195, 196.

Det første veimerket i den skjulte historien om de sju tordener er skuffelsen som innleder ventetiden. Ventetiden er et tidsrom som fremstilles som tre og en halv dag, hvilket er et symbol på ørkenen. Ved slutten av de førti årene med vandring i ørkenen førte Josva en mektig hær inn i Det lovede land. Ved slutten av de tre og en halv dagene blir Esekiel ført til dødens dal og får befaling om å by de døde kroppene å «høre Herrens ord». Esekiel er en «røst» som roper i ørkenen. Befalingen om å høre Herrens ord fører legemsdelene sammen, men de er ennå ikke levende, de er ennå ikke en hær, de er ennå ikke beseglet. «Herrens ord» som blir talt av Esekiel i kapittel to, viser at når Trøsteren kommer, står Guds folk oppreist, samtidig som de hører Herrens ord. Kristus lovet at Han ville sende Trøsteren tre og en halv dag etter at de var blitt drept på gaten.

Når kroppene, «som ennå ikke er levende», først står oppreist, skal de gis en annen profeti. «Røsten av en som roper i ørkenen» i Jesaja spør hva den profetien er som han skal rope ut. «Budskapet» som både Esekiel og «røsten» i Jesaja førti får befaling om å frembære, er Islams budskap. Når denne profetien blir forkynt, kommer «Adam» til liv som en mektig hær. De to levende vitnene forkynner deretter budskapet om Islams dom over De forente stater, på grunn av vedtakelsen av den snart kommende søndagsloven. Dommen over søndagsloven er det tredje veimerket i den skjulte historien om de sju tordener. Når den blir oppfylt, blir hæren løftet opp som et banner til himmelen, og framstilles i Åpenbaringen fjorten.

«Jeg har hatt en erfaring i den første, andre og tredje engels budskap. Englene er framstilt som flygende midt under himmelen og forkynner for verden et advarselsbudskap, og har en direkte betydning for det folk som lever i de siste dager av denne jords historie. Ingen hører disse englenes røst, for de er et symbol som skal framstille Guds folk, som arbeider i harmoni med himmelens univers. Menn og kvinner, opplyst av Guds Ånd og helliget ved sannheten, forkynner de tre budskapene i deres rekkefølge.» Selected Messages, bok 2, 387.

Fanen som blir løftet opp, er den tredje engelen som flyr midt gjennom himmelen og advarer menneskene mot å ta imot dyrets merke. Den mektige hæren fortsetter å forkynne dette budskapet for verden, inntil Mikael står fram og menneskenes nådetid avsluttes.

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.

Og ved midnatt lød et rop: Se, brudgommen kommer! Gå ut og møt ham. Matteus 25:6.